

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

142ος Διαγωνισμός Δύσεων Δεκεμβρίου - Μαρτίου

(Αί λύσεις δεκταί μέχρι της 15ης Μαρτίου...)

66. Δεξιόγραφος

Γράμματα πέντε γαλλικά Προφήτην κάνουν μιά χαρά.

*Εστάλη υπό του Μέλлонτος Ξεφουρέτου

67. Συλλαβογράφος

Σύνδεσμον, αντωνυμίας Και δύο γράμματα ενόνων, Μαν βασίλισσαν θά κάμης Τών αρχαίων Αμαζόνων.

*Εστάλη υπό της Διατρεφίτης Κυανολεούκου

68. Στοιχειογράφος

Φωνήν ζ ένα ζών Κοινότατον προσθέσεις, Κ' ένα ποτόν επίσης Κοινότατον συνθέσεις.

*Εστάλη υπό της Ατρομήτου Σωφραξέτιος

69. Διπλοῦς Αναγραμματισμός

Επίρρημα αρχαίων Αν αναγραμματίσης, Εν γύμνασμα ώρατον Εύθως θά σχηματίσης. Καί τοῦτο πάλιν, λῦτα, Αν αναγραμματίσης, Στά ζῶα τότε κῦττα.

*Εστάλη υπό του Στρατηλάτου της Μακεδονίας

70. Διωνυτόν

Πάρε ὄργανον ώρατον, Βασιλόπαιδα ἀρχαίων, Ἀρχιτέκτονα επίσης, Κί' ἀορίστου μετοχῆν, Καί τὸ σχῆμα ὀπιοκτῆσης, Μὲ αὐτὰ εἰς τὴν στιγμῆν.

*Εστάλη υπό της Δαφνοστεφούς Σημιαίς

71. Ἀσπῆ.

* * * * * Νάντικασταθαθὸν οἱ ἀσπῆρακοὶ διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νάνα- γινώσκεται: ὀρίζοντιως, πρῶτεύουσα εὐρωπαϊκοῦ Κράτους, καθέτως, ἀκρω- τῆριον τῆς Ἑλλάδος δια- γωνίως δέ, ἑλληνικός παταμός καί πιτηνόν.

*Εστάλη υπό του Στρατηλάτου τῶν Ἑλλήνων

72-76. Μαγικός Φθόγγος.

Τῆ ἀντάλλαγή δύοσ συνειν γράμμάτων ἐκείτης τῶν κατωθι λέξεων δι' ἑνός μουσικοῦ φθόγγου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νά σχηματισθῶν, ἀνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἀλλὰι τόσαι λέξεις: Ἐλενος, στείρα, ὕρεός, ὄρεινός, οἶνος.

*Εστάλη υπό Κ. Τσαμοπούλου.

77. Ποικίλη Ἀεροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κα- τωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δευτέρον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καί οὕτω κα- θεξῆς, ἀποτελοῦν κατὰ σειράν βασιλεῖα τῆς Αὐδίας.

1. Βασιλεὺς τῶν Περσῶν, 2. βασιλεὺς τῶν Οὐθῶν, 3. βασιλεὺς τοῦ Ἀργῶος, 4. βασι- λεὺς τῆς Ἰωλκοῦ, 5. βασιλεὺς τῆς Ρώμης, 6. βασιλεὺς τῆς Τροίας, 7. βασιλεὺς τῆς Κορινθοῦ.

*Εστάλη υπό του Πρίγκιπος του Βυζαντίου.

78. Φωνηενόδιπλον.

* - μ - ὄρς - ** - πδτ

*Εστάλη υπό του Ρεθύματος του Βοσπόρου

79. Γεῖφος.

Ἑλλήνων Περσῶν. Ἑλλήνων Περσῶν. Ἑλλήνων Περσῶν.

*Εστάλη υπό της Διατρεφίτου Κυανολεούκου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 45-46

483. Ἀνακρέων (ἰνά, Κρέων.)—484. Πη- νεός (πῆ, νί, ὄς.)—485. Φόρος—ὄρος.—486. Δελτάριον—Γραμματίον.

487. Τ Α Α 448. Κάπρος. Ε Ν Ρ Ι (Μαρκε, ΠΡΟ- Ν Μ Τ Σεγε ...) — 489. Ε Γ Χ Ε Λ Υ Σ ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ Β Ν Δ (*Υδρα, Σούσα, ἄλ- Ε Λ Ι Ο σος, ναός, δόρυ, ρόδον, Οὐρανός.) Ε Λ Α Σ —490. ΤΡΑΓΟΣ,

ΑΙΓΕΥΣ, ΙΣΟΒΙΑ (Βολταίρος, ΛαΡΙΣσα, ΠυθαΓόρας, *ΑΛΓΕΒρα, ἸηΘΥΓης, ΤεΣΣΑρα.)—491. Ματαιότης ματαιότητων τὰ πάντα ματαιότης.—492. Ὁ γῦψ εἶνε δι- πουν (ὦ γῦψ-σὺν-αἰδ ὑπ' οὐν.)

493. Κανάρης (κάν, Ἄρης.)—494. Ἐρ- μής (ἔρ-μῆς.)—495. Ὁδ'ιδίος-ὁ ἴδιος.—496. Κλειώ-κλείω.

497. Β 498. Ἑλληνικός ΟΥΣ (ΕΛΛΗ, ΝΙΚΟ, ΚΙΡΚΗ Σοφία...) — 499. ΑΙΤΩΝ ΔΙΑ Ἄρης—ρις—α+ Π Ω Γ Ω Ν Α Τ Ο Σ (ῖοις — ι —) ῖοις + (Οἴτη — οἴ —) ῖοις +

(Δίοςκος — Κῶς =) δις = ΑΡΙΣΤΕΙΑΣ. — 500. ΠΟΣΒΙΔΩΝ (Πόσβιος, ΒΟΛγας, ΝίΣυρος, Σικέβλια, Καλλιόπη, ΔαναΐΔες, ΚθαίρεΩν, ΦιλίπτιΝαι.) — 501. Μῆ μουδ ἄπτου. — 502. Ἐν δυστυχία ὑπόμεινε (ενδ εἰς τ' - χία υπό με - ναι.)

300. ΠΟΣΒΙΔΩΝ (Πόσβιος, ΒΟΛγας, ΝίΣυρος, Σικέβλια, Καλλιόπη, ΔαναΐΔες, ΚθαίρεΩν, ΦιλίπτιΝαι.) — 501. Μῆ μουδ ἄπτου. — 502. Ἐν δυστυχία ὑπόμεινε (ενδ εἰς τ' - χία υπό με - ναι.)

300. ΠΟΣΒΙΔΩΝ (Πόσβιος, ΒΟΛγας, ΝίΣυρος, Σικέβλια, Καλλιόπη, ΔαναΐΔες, ΚθαίρεΩν, ΦιλίπτιΝαι.) — 501. Μῆ μουδ ἄπτου. — 502. Ἐν δυστυχία ὑπόμεινε (ενδ εἰς τ' - χία υπό με - ναι.)

300. ΠΟΣΒΙΔΩΝ (Πόσβιος, ΒΟΛγας, ΝίΣυρος, Σικέβλια, Καλλιόπη, ΔαναΐΔες, ΚθαίρεΩν, ΦιλίπτιΝαι.) — 501. Μῆ μουδ ἄπτου. — 502. Ἐν δυστυχία ὑπόμεινε (ενδ εἰς τ' - χία υπό με - ναι.)

300. ΠΟΣΒΙΔΩΝ (Πόσβιος, ΒΟΛγας, ΝίΣυρος, Σικέβλια, Καλλιόπη, ΔαναΐΔες, ΚθαίρεΩν, ΦιλίπτιΝαι.) — 501. Μῆ μουδ ἄπτου. — 502. Ἐν δυστυχία ὑπόμεινε (ενδ εἰς τ' - χία υπό με - ναι.)

300. ΠΟΣΒΙΔΩΝ (Πόσβιος, ΒΟΛγας, ΝίΣυρος, Σικέβλια, Καλλιόπη, ΔαναΐΔες, ΚθαίρεΩν, ΦιλίπτιΝαι.) — 501. Μῆ μουδ ἄπτου. — 502. Ἐν δυστυχία ὑπόμεινε (ενδ εἰς τ' - χία υπό με - ναι.)

300. ΠΟΣΒΙΔΩΝ (Πόσβιος, ΒΟΛγας, ΝίΣυρος, Σικέβλια, Καλλιόπη, ΔαναΐΔες, ΚθαίρεΩν, ΦιλίπτιΝαι.) — 501. Μῆ μουδ ἄπτου. — 502. Ἐν δυστυχία ὑπόμεινε (ενδ εἰς τ' - χία υπό με - ναι.)

300. ΠΟΣΒΙΔΩΝ (Πόσβιος, ΒΟΛγας, ΝίΣυρος, Σικέβλια, Καλλιόπη, ΔαναΐΔες, ΚθαίρεΩν, ΦιλίπτιΝαι.) — 501. Μῆ μουδ ἄπτου. — 502. Ἐν δυστυχία ὑπόμεινε (ενδ εἰς τ' - χία υπό με - ναι.)

300. ΠΟΣΒΙΔΩΝ (Πόσβιος, ΒΟΛγας, ΝίΣυρος, Σικέβλια, Καλλιόπη, ΔαναΐΔες, ΚθαίρεΩν, ΦιλίπτιΝαι.) — 501. Μῆ μουδ ἄπτου. — 502. Ἐν δυστυχία ὑπόμεινε (ενδ εἰς τ' - χία υπό με - ναι.)

300. ΠΟΣΒΙΔΩΝ (Πόσβιος, ΒΟΛγας, ΝίΣυρος, Σικέβλια, Καλλιόπη, ΔαναΐΔες, ΚθαίρεΩν, ΦιλίπτιΝαι.) — 501. Μῆ μουδ ἄπτου. — 502. Ἐν δυστυχία ὑπόμεινε (ενδ εἰς τ' - χία υπό με - ναι.)

300. ΠΟΣΒΙΔΩΝ (Πόσβιος, ΒΟΛγας, ΝίΣυρος, Σικέβλια, Καλλιόπη, ΔαναΐΔες, ΚθαίρεΩν, ΦιλίπτιΝαι.) — 501. Μῆ μουδ ἄπτου. — 502. Ἐν δυστυχία ὑπόμεινε (ενδ εἰς τ' - χία υπό με - ναι.)

300. ΠΟΣΒΙΔΩΝ (Πόσβιος, ΒΟΛγας, ΝίΣυρος, Σικέβλια, Καλλιόπη, ΔαναΐΔες, ΚθαίρεΩν, ΦιλίπτιΝαι.) — 501. Μῆ μουδ ἄπτου. — 502. Ἐν δυστυχία ὑπόμεινε (ενδ εἰς τ' - χία υπό με - ναι.)

300. ΠΟΣΒΙΔΩΝ (Πόσβιος, ΒΟΛγας, ΝίΣυρος, Σικέβλια, Καλλιόπη, ΔαναΐΔες, ΚθαίρεΩν, ΦιλίπτιΝαι.) — 501. Μῆ μουδ ἄπτου. — 502. Ἐν δυστυχία ὑπόμεινε (ενδ εἰς τ' - χία υπό με - ναι.)

300. ΠΟΣΒΙΔΩΝ (Πόσβιος, ΒΟΛγας, ΝίΣυρος, Σικέβλια, Καλλιόπη, ΔαναΐΔες, ΚθαίρεΩν, ΦιλίπτιΝαι.) — 501. Μῆ μουδ ἄπτου. — 502. Ἐν δυστυχία ὑπόμεινε (ενδ εἰς τ' - χία υπό με - ναι.)

300. ΠΟΣΒΙΔΩΝ (Πόσβιος, ΒΟΛγας, ΝίΣυρος, Σικέβλια, Καλλιόπη, ΔαναΐΔες, ΚθαίρεΩν, ΦιλίπτιΝαι.) — 501. Μῆ μουδ ἄπτου. — 502. Ἐν δυστυχία ὑπόμεινε (ενδ εἰς τ' - χία υπό με - ναι.)

300. ΠΟΣΒΙΔΩΝ (Πόσβιος, ΒΟΛγας, ΝίΣυρος, Σικέβλια, Καλλιόπη, ΔαναΐΔες, ΚθαίρεΩν, ΦιλίπτιΝαι.) — 501. Μῆ μουδ ἄπτου. — 502. Ἐν δυστυχία ὑπόμεινε (ενδ εἰς τ' - χία υπό με - ναι.)

ΣΤΟΙΧΕΙΟΥΧΥΤΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΕΛΛΗΝ. ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ 'ΑΥΓΗΣ ΑΘΗΝΩΝ... ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΚΑΙ ΠΑΡΟΥΣΙΟΤΑΤΑ ΤΩΝ ΕΝ ΑΝΑΤΟΛΗ ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΑ ΔΙΑ ΧΡΥΣΟΥ ΒΡΑΒΕΙΟΥ... Τυπογραφικά στοιχεία ἄριστα. Μέταλλον ἀγγλικόν. Γραμματοθηκὰ νέας κατασκευῆς. Πάντα τὰ τυπογρ. ἐργαλεῖα. Ἐκμαγεία (clichés). Κοσμήματα ἀρνούδιω Τυπομηχαναὶ παντός εἶδους καὶ μεγέθους. Πλήρεις ἐγκαταστάσεις Τυπογραφείων. Ἐκτύποις συγγραμμάτων, περι- οδικῶν, Ἡμερολογίων, Λεξικῶν κλπ. ΖΗΤΕΙΤΕ τὸ Νέον Δειγματο- λόγιον στοιχείων κλπ. ἐνεσιῶτος εἶδος. ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ Στοιχειοχυτήρια Ἑ- ταίρειας Ἀυγῆς Ἀθηνῶν Ἀπο- στολοπούλου. Εἰς ΑΘΗΝΑΣ

Ο ΔΗΓΟΣ ΤΩΝ ΔΙ' ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ Πέμπεται παντὶ τῷ αἰτούντι: Ἐμπορικὴ Σχολὴ Παναγιωτοπούλου, ὁδὸς Νοταρᾶ 68, ἐν Πειραιεῖ.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“ Βιβλία τεχνικά, μορφωτικά καὶ ἡθικά, ἐκδο- μένα ὑπὸ της Διπλοῦς τῶν Παιδῶν.

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰ- κόνες) φρ. 6. Χρυσῶδ. φρ. 8. Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, φρ. 0,60. Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου, (20 εἰκό- νες) φρ. 3,50. Χρυσῶδ. φρ. 5. Δεῦκαμον μικρῶν μυστικῶν, Ἐκαστον τετραδίων φρ. 0,15 Δέσην 7 τετραδίων φρ. 1,— Δέσην 14 τετραδίων φρ. 2,— Δέσην 25 τετραδίων φρ. 3,— Ἡ Μαροναία, (21 εἰκόν.) φρ. 3,50. Χρυσῶδ. φρ. 5. Ἡ Μοῦσα τῶν Παιδῶν (ποιήματα) φρ. 1,50. Χρυσῶδ. φρ. 2,50. Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσῶδ. φρ. 5. Παιδικὸν Διάλογον (Κορυθίδου) Σει- ρὰ Α' φρ. 1,20. Σειρὰ Β' φρ. 1,20. Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπούλου) φρ. 2, γουσόδετον φρ. 3,50. Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομῆδια) ἑκα- στον φρ. 0,50. Χρυσῶδετα τὰ 3 ὁμοῦ, φρ. 2,50. Πρὸς ὁ Νικίον (24 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσῶδ. φρ. 5. Ὁ Πυρροπόλης (24 εἰκόνες) φρ. 3,50 Χρυσῶδ. φρ. 5. Ὑπερ Πατριδός (35 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσῶδ. φρ. 5. Ὁ Φώτης. Ἐμμετρον Διήγημα ὑπὸ Χρ. Σαμαρταίδου, φρ. 0,60.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ Συναρτάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὄψηρας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας. ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ Ἐσωτερικοῦ: Ἐξωτερικοῦ: Ἐτήσια... φρ. 8,— Ἐτήσια... φρ. 10,— Ἐξάμηνος... 4,50 Ἐξάμηνος... 5,50 Τρίμηνος... 2,50 Τρίμηνος... 3,— Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός. ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ, 1879 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20 Διὰ τῶν Πρακτικῶν, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῆνται ἑκάστον λεπ. 25 ΓΡΑΦΕΙΟΝ. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὅδος Ἐβριπίδου ἀρ. 88, παρὰ τὸ Βαρθάκειον Ἔτος 36ον. — Ἀριθ. 8 Ἐν Ἀθήναις, 25 Ἰανουαρίου 1914

Ἄ! Δεγίστ, παλιέ μου φίλε... (Σελ. 61, στ. α')

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ ΑΣΤΙΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ (Συνέχεια ἴδε σελ. 56) Ὁ Ἐρβελίν ἀνεχώρησεν ἐνθουσιασμέ- νος. Αὐτὴ τῆ φορὰ τοῦλάχιστον ἔτριβε τὰ χέρια του. Ἄλλοίμονο! Ὁ Ἐρβελίν δὲν εἶχεν ἔλθῃ ἀκόμη, ὅταν στῆς τέσσαρες, μίαν ὥραν πρὸ τῆς συμφωνηθέντης, ὁ θυρωρὸς τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας ἀγγήγειλε: — Ὁ κ. Δεγίστ, βουλευτής. Ὁ κ. Λαρόζ ἐσηκώθη ζωνηρὰ καὶ ἐπρο- χώρησε, τείνων καὶ τὰ δύο του χέρια, πρὸς τὸν ἐπισκέπτην του. — Ἄ! Δεγίστ, παλιέ μου φίλε, πόσο σπάνιος εἶσαι! Καὶ ὅμως σπερίμενα, ἤμουν προσιδοποιημένος γιὰ τὴν ἐπί- σκεψί σου. — Ναι, ὁ προστατευόμενος μου, ὁ Ἐρ- βελίν, μου εἶπε, ὅτι σε εἶδε σήμερα τὸ πρωί. — Κάθησε, φίλε μου, γὰ τὰ ποῦμε. Ἐσύ, βλέπω, δὲν γερνάς, εἶσαι πάν- ττε νέος, ἂν καὶ λευκὸς πρὸ πολλοῦ. Πόσον καιρὸ ἔχω νὰ σε ἰδῶ! Τελευταία φορὰ ἰδωθήκαμε, νομίζω, στοῦ φίλου μας Πασιάν, τοῦ γεροσιαστοῦ. Θυμᾶσαι τῆ φαιδρῆ, τὴν ἀλησιμόνητη ἐκεῖνη βραδυά;

— Ναι, ναι... ἀμυδρά, ἀγαπητέ μου, γιατί ἡ μήμηρ μου ἔχει ἐξασθενήσει πολὺ τελευταίως. Θυμᾶμαι ἀκόμη τὰ πρόσ- φατα γεγονότα τὰ ἀπομακρυσμένα ὅμως μου εἶνε ἀμυδρά, ἀμυδρότατα. — Σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία πρέπει νὰ τὸ παίρνῃ κανεὶς ἀπόφασι, ἀγαπητέ μου Δε- γίστ. Ἐρχεσαι νὰ μου μιλήσης γιὰ τὸν νεαρό σου συμπατριώτη, δὲν εἶνε ἔτσι; — Ἀκριβῶς, γιὰ τὸν Ἐρβελίν. — Ἀλήθεια, ἐνδιάφερασι πολὺ γιὰ τὸν διορισμό του, τὸ βλέπω. Ἄφισε με ὅμως νὰ σοῦ πῶ κ' ἐγὼ καθαρά τὴν ἰδέα μου, τὴν ἐντύπωσί μου ἀπ' αὐτὸ τὸ παιδί. — Παρκαλιῶ! — Δὲν φαντάζομαι τὸν προστατευ- μένο σου καλὰ προικι- σμένο γιὰ νὰ κάμῃ τὸν ἀστυνομικὸ καὶ ἀμρι- βάλω, ἂν θὰ εὐδοκίμησῃ, ἐπὶ ἐπάγγελμά μας. Μία φορὰ θέλησε ν' ἀ- νακατωθῇ κ' αὐτός, ἐστὴν ὑπόθεσι Πλόκ, καὶ ἔκαμε μιά ὥραία γκάφα. — Ἐχεις δίκην, ἀλ- λά—μεταξὺ μας, ἀγα- πητέ μου Λαρόζ, μπο- ροῦμε νὰ ποῦμε μερικές ἀλήθειες—καὶ ποῖος δὲν κάνει λάθη; Ὁ διευθυντής ἀρχι- σε νὰ γελᾷ εἰλικρινῶς. — Πραγματικῶς, εἶ- πε; κ' ἐγὼ ὁ ἴδιος... — Σε βεβαίω, δὲν θὰ τὸ μετανοήσης: ἂν προσλάβης τὸν Ἐρβε- λίν. Εἶνε νέος εὐφυῆς, ἀρχίνους, ἐνεργητικὸς, ἐπιτήδειος καὶ πῶ πο- νηρὸς ἀπ' ὅσον τὸν νο- μίζεις. Ὅτ' ἐξασκηθῇ γρήγορα καὶ σὲ λίγο θὰ εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ καλλί-

τερα λογιωτικά σας. Θὰ σᾶς χρησιμεύσῃ πολὺ! — Ἄχ! ἂν μπορούσε νὰ μᾶς πιάσῃ τοὺς Πλόκ, πῶς τρεῖς μῆνες τώρα μᾶς γλυστροῦν ἀπ' τὰ χέρια. — Σοῦ λέω, Λαρόζ, ὅτι θὰ τὸ κάμῃ. Τῆ στιγμῆ ἐκεῖνη ὁ θυρωρὸς εἰσῆλθε ἐπὶ γραφεῖο καὶ μὲ ὕφος ἡλιθίου ἀνήγγειλε: — Ὁ κ. Δεγίστ, βουλευτής! Ὁ διευθυντής καὶ ὁ βουλευτής ἐκυ- τάχθησαν ἐκπληκτοί. — Πῶς εἶπες; ἐρώτησεν ὁ κ. Λαρόζ. — Ὁ κ. Δεγίστ, βουλευτής, ζητεῖ νὰ ἰδῇ τὸν κ. διευθυντὴν τῆς ἀστυνομίας. — Καλὰ εἶχα ἀκούσει. Μὰ τί σημαίνει αὐτὴ ἡ ἀστεϊότης, θυρωρέ; Ἴδου ὁ Δεγίστ! Ὁ θυρωρὸς ἐν ἀμηχανία ἐτραύλισε:

Συνέχες τελείως τοὺς δύο Δεγίστ... (Σελ. 62, στ. α')

— Μάλιστα, τ'ό εἶπα στὸν ἄλλον, μὰ δὲν θέλει ν'ἀκούσῃ τίποτε! Τὸ βλέπω καλά, ὅτι ὁ κ. βουλευτὴς εἶνε ἐδῶ, μὰ... εἶνε καὶ στὴν αἴθουσα τῆς ἀναμονῆς!

— Ἄ! νὰ τὸ παράδοξο, ἀγαπητέ μου φίλε, εἶσαι ἐδῶ κοντὰ μου καὶ εἶσαι συγχρόνως κ' ἄλλου! Δὲν τὸ ἤξευρα, ὅτι ὁ κ. Λεγίστ' ἔχει τὸ χάρισμα νὰ εἶνε «πανταχοῦ παρών», ἔκαμε ὁ κ. Λαρόζ γελῶν.

— Οὔτε ὁ κ. Λεγίστ' τὸ ἤξευρε, ἀπήνησε γελῶν καὶ ὁ βουλευτὴς. Πῆς λοιπὸν νὰ ἔλθῃ ὁ σωσίας μου ἀξίζει τὸν κόπο.

Μόλις ὁ θυρωρὸς εἰσήγαγε τὸν δευτέρου κ. Λεγίστ', παρέστη σὲ θέαμα πρωτοφανές.

Τὸν ἕνα κοντὰ στὸν ἄλλον, συνέχεις τελείως τοὺς δύο Λεγίστ'. Ἄλλ' ὁ δευτέρους ἐκτύπησε τὸν πρῶτον σὰν χαμένος.

Ἡ κατάπληξις αὐτῆ διήρκεσε μερικὰ δευτερόλεπτα. Κανεὶς ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἀνδρας δὲν ἔβγαλε λέξι.

Αἴφνης ὁ νεσελθὼν, κατακόκκινος ἀπὸ θυμὸ, ἀνεφώνησε:

— Ἀγαπητέ μου Λαρόζ, διάταξε νὰ συλλάβουν αὐτὸν τὸν ἀναίδῃ!

Ἄλλ' ὁ πρῶτος Λεγίστ' ἐπενέθη.

— Ἀγαπητέ μου Λαρόζ, εἶπε, θὰ μπορούσα κι ἐγὼ νὰ σοῦ πῶ τὸ ἴδιο καὶ θὰ σ' ἐφέρωνα ἴσως σὲ ἀμνηχανία. Προτιμῶ ὅμως νὰ διαρωτίσω τὸ μυστήριον.

Καὶ διαμῆς ἀφῆρεσε τὴν περούκα του, τὰ φρύδια του, τὴν λευκὴ του γενειάδα καὶ τὰ κίτρινα ματογυαλιά του.

— Ὡ! ἔκαμιν ὁ διευθυντής.

— Ὁ Ἐρβελίν! ἀνεφώνησεν ὁ πραγματικὸς κ. Λεγίστ'.

— Ἐγὼ ὁ ἴδιος, κύριε βουλευτά, καὶ σὰς ἐπερίμενα ἀνυπομένως γιὰ νὰ συνηγορήσετε γιὰ μένα στὸν κ. διευθυντὴν καὶ γιὰ νὰ τὸν παρακαλέσετε νὰ μὲ συγχωρήσῃ γιὰ τὸ ἀθῶό μου αὐτὸ μασκάρευμα.

Ἄλλα τὸ εἶχα καῦμό, νὰ νομίζῃ ὁ κ. διευθυντής, ὅπως μοῦ εἶπε σήμερα τὸ πρῶτ', ὅτι δὲν ἔχω κανένα ἀπὸ τὰ προσόντα τ' ἀπαιτούμενα γιὰ ἕναν ἀστυνομικό. Καὶ θέλησα ν' ἀποδείξω, ὅτι εἶμαι μίμος ἀρκετὰ ἐπιτηδεῖος, ὥστε ν' ἀπατηθῇ καὶ ὁ κ. διευθυντής ὁ ἴδιος. Τὰ ἄλλα θὰ ἔλθουν μὲ τὸν καιρὸ καὶ μὲ τὴν πεῖρα.

Ὁ κ. Λαρόζ προσπάθησε νὰ φανῇ δυσαρρεστήμενος, ἀλλ' ἡ φάρσα τοῦ φάνηκε τόσο ἀστεία, ποῦ δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὰ γέλια.

Ἐίχε ἀσπλησθῇ.

— Ἄ! εἶπε, τέλεια! Φυλάξου, Λεγίστ'! Νὰ ἕνας κἀπεργάρης ἐπικινδύνος γιὰ σένα! Καὶ γιὰ νὰ τὸν κρατήσω καλύτερα, θὰ ὑπογράψω τὸν διορισμὸ του ἀπόψε μάλιστα.

— Ὡ! σὰς εὐχαριστῶ, κύριε διευθυντά, εἶπεν ὁ Ἐρβελίν ἀκτινοβολῶν ἀπὸ χαρὰν.

(Ἔπεται συνέχεια)
(R. Lightone) ΜΑΡΙΑ ΘΑΛΕΡΟΥ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΝΟΡΚΟΙ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΔΙΝ αὐτὸν τὸν μῆνα μ' ἔχουν ἔνορκον. Κάθε πρωὶ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ πηγαίνω εἰς τὸ Κακούργοδικεῖον καί, ὡς ἀκίς κληρώνομαι, νὰ δικάζω μαζί μὲ ἄλλους ἔνδεκα συναδέλφους μου. Διότι, καθὼς θὰ ἔτυχε νὰ κούρσετε, δώδεκα πολῖται ἀποτελοῦν αὐτὸ τὸ λεγόμενον δικαστήριον τῶν ἐνόρκων ἢ ὀρκωτῶν, εἰς κάθε δίκην τοῦ κακούργοδικεῖου. Καὶ οἱ δώδεκα αὐτοὶ κληρώνονται κάθε φορὰν μεταξὺ τῶν τριάνοντα, οἱ ὅποιοι πρέπει ἀφεύκτως νὰ εἶνε παρόντες, διὰ νὰ γίνῃ δίκη. Ἐνας νὰ λείπῃ, δίκη δὲν γίνεται. Διὰ τοῦτο ἡ Εἰσαγγελία, κάθε μῆνα, διορίζει διὰ κληρώσεως, ἐκ τοῦ καταλόγου τῶν ἐχόντων τὰ προσόντα πολιτῶν, τριάνοντα τακτικούς ἐνόρκους καὶ ἄλλους εἴκοσι ἀναπληρωματικούς. Ὅλοι αὐτοὶ πρέπει νὰ δίδουν τὸ παρών, εἰς τὸ δικαστήριον. Ἄν τύχῃ γὰπουσῶσῃ, ἕνεκα ἀσθενείας ἢ ἄλλου λόγου, κανέναν ἀπὸ τοὺς τακτικούς, ἀντικαθίσταται δι' ἀναπληρωματικῶν. Καὶ ἀποτελεῖται ὁ ἀπαιτούμενος ἀριθμὸς τῶν τριάνοντα παρόντων, ἐκ τῶν ὁποίων, ὡς εἶπαμεν, κληρώνονται οἱ δώδεκα ποῦ θὰ δικάσουν τὸν κατηγορούμενον.

Σημειώσατε καὶ τοῦτο: Ἐφ' ὅσον κληρώνονται οἱ ἐνόρκοι, ὁ Εἰσαγγελεὺς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐξαίρεσῃ ἐξ' ἄλλους τῶσους καὶ ὁ κατηγορούμενος. Καὶ ξεύρετε διατί; Διότι, — ἐπρονόησεν ὁ νόμος, — ἕνας ἐνόρκος εἰμφορεῖ νὰ διατίκεται φιλικῶς πρὸς τὸν κατηγορούμενον ἢ καὶ ἐχθρικῶς. Εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν τὸν ἐξαίρει ὁ Εἰσαγγελεὺς, εἰς τὴν δευτέραν τὸν ἐξαίρει ὁ κατηγορούμενος. Ἄλλ' αὐτὸ σπανιώτατα συμβαίνει. Σήμερον ἐξαίρουνται ἀπὸ τὸν Εἰσαγγελεῖα ἢ τὸν κατηγορούμενον μόνον ὅσοι ἐνόρκοι τοὺς παρακαλοῦν θερμῶς... διὰ νὰ μὴ χάνουν τὴν ἡμέραν τῶν εἰς τὸ δικαστήριον. Μὲ ἄλλους λόγους εἶνε ἕνα ρουσφέτι. Κ' ἐγὼ καμμίαν φορὰν, ὅταν εἶνε ἡμέρα τοῦ σύλλου, παρακαλῶ καὶ μ' ἐξαίρουν. Ἄλλα πηγαίνω τακτικά. Διότι εἶνε μία ὑποχρέωσις τοῦ πολίτου νὰ ὑπηρετῇ ὡς ἐνόρκος ὅταν διορίζεται. Ἄν ἀρνηθῇ, ἂν ἀπουσιάζῃ ἀδικαιολογητῶς, τιμωρεῖται μὲ πρόστιμον βαρὺ.

Καὶ δὲν εἶνε μόνον ὁ φόβος τῆς τιμωρίας, ποῦ ἀναγκάζει τοὺς ἐνόρκους νὰ εἶνε τακτικοί, — τιμωρίας ἄλλως τε, ἢ ὅποια σπανιώτατα ἢ οὐδέποτε ἐπιβάλλεται. Εἶνε προπάντων ἡ συναίσθησις τοῦ καθήκοντος. Οἱ ἐνόρκοι εἶνε ἐκλεκτοὶ καὶ ἀ-

νεπτυγμένοι πολῖται, ἔχοντες συναίσθησιν τῶν καθήκοντων τῶν, Ὅλοι δὲ γνωρίζουν, ὅτι διὰ νὰ ἐπιτύχῃ ἡ πολιτισμένη ἀνθρωπότης τὴν μεγάλην αὐτὴν ἐλευθερίαν, ἐδέησε νὰ γίνῃ ὀλόκληρος Γαλλικὴ Ἐπανάστασις καὶ νὰ χυθῶν αἱμάτων ποταμοί... Διότι ἀπὸ τότε καθιερώθησαν τὰ ὀρκωτὰ ἢ λαϊκὰ δικαστήρια, ἀπὸ τότε οἱ πολῖται δικάζουν τοὺς πολῖτας ποῦ κατηγοροῦνται διὰ κακούργημα. Ἄλλοτε τῶς ἐδίκαζαν οἱ τακτικοὶ δικασταί. Οἱ δὲ τακτικοὶ δικασταί, ἐξηρηθημένοι τότε ἀπὸ τὸν Βασιλέα, ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν, ἀπὸ τοὺς ἰσχυροὺς τῆς Ὀλιγαρχίας, ἢ καὶ προσηλωμένοι ὑπερβολικὰ εἰς τὸν νόμον, ἐμεροληπτουσαν καὶ ἔκριναν ἀδικίως, προπάντων εἰς τὰ πολιτικὰ ἐγκλήματα.

Ὅχι, εἶπεν ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάστασις, ἡ Δικαιοσύνη πρέπει νὰπονέμεται ὑπὸ τοῦ Λαοῦ. Οἱ δώδεκα ἐνόρκοι εἶνε ἀντιπρόσωποι τοῦ λαοῦ. Καὶ αὐτοὶ μόνον πρέπει νὰ κρίνουν, ἂν ἕνας ποῦ κατηγορεῖται διὰ κακούργημα εἶνε ἀθῶος ἢ ἐνόχος. Τὰ ὀρκωτὰ λοιπὸν δικαστήρια εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐλευθέρους θεσμούς τῶν εὐνομιουμένων πολιτειῶν. Οἱ πολῖται ἄρα ἔχουν καθήκον νὰ τὸν υποθάλλουν, νὰ τὸν προστατεύουν, νὰ τὸν ἐξυψώνουν, νὰ τὸν διατηροῦν. Κ' ἐννοεῖται, ὅτι τοῦτο θὰ ἦτο ἀδύνατον, ἂν δὲν εἶχαν τὴν προθυμίαν νὰ πηγαίνουν εἰς τὸ Κακούργοδικεῖον καὶ νὰ λαμβάνουν μέρος εἰς τὰς δίκας.

Αὐτὰ σὰς τὰ λέγω, διότι αὐριον θὰ γίνετε πολῖται καὶ πρέπει νὰ τὰ γνωρίζετε. Πολλοὶ σήμερον δυσφοροῦν, γρινιάζουν ὅταν τοὺς καλοῦν ὡς ἐνόρκους, καὶ μερικοὶ βάζουν μέσα εἰς τὴν Εἰσαγγελίαν, νὰ σβύνωνται ἀπὸ τὸν κατάλογον, ἐνῶ ἔχουν τὰ προσόντα, διὰ νὰ μὴ διορίζονται ποτέ. Αὐτοὶ δὲν εἶνε καλοὶ πολῖται. Φαντασθῆτε τί θὰ ἐγίνετο ἂν, προφασίζόμενοι ὅλοι τὰς ἐργασίας τῶν, ἔκαμναν τὸ ἴδιον! Ἡ πολιτεία θὰ ἠναγκάζετο νὰ τροποποιήσῃ τὸν θεσμὸν καὶ νὰ τὸν κάμῃ ὅπως ἦτο πρῖν. Καὶ ξεύρετε πῶς ἦτο πρῖν; Οἱ ἐνόρκοι, ἀγαπητοί μου, διορίζοντο δι' ἐξ μῆνας μὲ μισθόν, καὶ σχεδὸν κανέν ποσὸν δὲν ἀπηρεῖτο. Ἦτο λοιπὸν ἕνα ρουσφέτι. Ἡ πολιτικὴ διορίζει ἐνόρκους τοὺς χειροτέρους συνήθως τοῦ κόμματος, ἀμαθεῖς ἀνθρώπους καὶ χωρὶς συνείδησιν, οἱ ὅποιοι ὄχι μόνον νὰ κρίνουν δὲν ἦσαν εἰς θέσιν, ἀλλὰ κ' ἐδωροδοκοῦντο προθύμως. Σήμερον ὁ νόμος ἀπαιτεῖ προσόντα. Ὁ ἐνόρκος πρέπει νὰ ἔχῃ περιουσίαν ἄνω τῶν τριάντα χιλιάδων δραχμῶν, ἢ δίπλωμα τοῦ Πανεπιστημίου, ἢ γνωστὸν ὄνομα συγγραφέως, δημοσιογράφου κτλ. Καὶ υποχρεοῦται νὰ ὑπηρετῇ, ἐπὶ ἕνα μῆνα κάθε δύο ἢ τρία ἔτη, δωρεάν. Οὕτω τὰ καλύτερα μέλη τῆς κοινωνίας γίνονται ἐνόρκοι: δικηγόροι, ἰατροὶ, καθηγηταί, ἐμποροὶ, βιομήχανοι, ἀνθρώποι ἀνεπτυγμένοι, φωτισμένοι, ἱκανοὶ νὰ κρίνουν καὶ ἀνώτεροι πάσης ὑπονομίας.

Τέτοιοι ἐκλεκτοὶ πολῖται θὰ εἴσθε καὶ σὺς μεθαύριον. Καὶ ὅταν ἡ πολιτεία θὰ ζητῇ τὴν συνδρομήν σας διὰ τὴν ἀπονομήν τῆς δικαιοσύνης, ὀφείλετε νὰ τὴν προσφέρετε προθύμως.

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΜΟΙΡΕΣ

Γιὰ ἰδέε τῆς Τύχης ὀρισμοί, τῆς Μοίρας τὰ γραμμένα! Μελίς γεννιέται ὁ ἀνθρώπος κ' ἔχουν αὐτὰ γραφῇ Καὶ τοῦ βιβλίου τῆς ζωῆς τὰ φύλλα ἕνα-ἕνα Φυλλομετρῶ διαβάζοντας τ' ἀράχιννο χαρτί!

Σεμνὴ θεά, στὸ χέρι τῆς σὲ παίρνει ἡ Ἀθώτης Καὶ σὲ στολίζει στοργικὰ μὲ χάρι δροσερῇ, Σφιχτοκρατῶντας σε μικρὸν στὸν πρῶτο ἀνθὸ τῆς νιότης Κ' εἶνε γιὰ σένα ἡ ζωὴ μιά συμφωνία ἱερῇ.

Βαρεῖα ἀρματώθηκες, καλὸς κ' ὠραῖος στρατιώτης Καὶ γιγαντώνεται ἡ ψυχὴ, θερνεύει σου ἡ καρδιά. Σ' ἀποχτήτῃ ἡ Πατρίδα σου θῦμα γιὰ τὸ βωμὸ τῆς Καὶ φρενιασμένος ρίχνεσαι στὴ μάχη, στὴ φωτιά.

Τώρα πελάγη δὲν ψηφᾶς, φωτιές δὲν συλλογιέσαι, Ἄκράτητος ὁ πόθος σου σὲ φέρνει μακριά, Ἡ Δόξα τώρα σὲ ὀδηγεῖ καὶ πλέον δὲν κρατιέσαι Τοὺς φίλους τοὺς ἀπαρατάς, ἀρίεις κ' ἔλους γειά.

Κι' ὁ Πλούτος μὲ τὴ λάμψι του καὶ τὴ χρυσὴ θωριά του Σὲ βασανίζει ἀδιάκοπα καὶ σὺ τὸν λαχταρᾶς Καὶ πότε σοῦ ψευτογελά με τὰ ψευτόνειρά του, Μὰ μὴτ' ἐκεῖ δὲν βρίσκονται σημάδια τῆς χαρᾶς.

Ἡ Τέχνη ἢ θεία ἂν σ' ἀγαπᾶ, κοντά τῆς σὲ τραβάει Καὶ σὺ κοντὰ τῆς ἐλάσας τὸνγκόσμο ὅλο μὲ μίαν. Κι' ἀπὸ τοῦ κόσμου τῆ βοῆ ἐσὺ περνῶντας πλάι, Θὰ χτίσης τοὺς παράδεισους στὴ μέση τῆς ἐρμιᾶς.

Ὡ Καλοσύνη, στολίλιε τὸν ἀνθρωπὸν αἰώνια! Μὴν τὸν ἀφίσχῃς νὰ χαθῇ μὲς στοὺς κατακλυσμούς Μιάς ἀγονης ζωῆς, μὴ τὸν ποτίσης καταφρόνια Ὡς ποῦ νὰλθῇ ὁ Θάνατος νὰ σβύσῃ τοὺς καύμους!

Νέα Ὑόρκη Δ. Ε. ΒΑΛΑΚΟΣ

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' (Συνέχεια)

— Εἶνε πολὺ καλὸς νέος, ἔλεγεν εἰς τὴν σύζυγον καὶ τὸν υἱὸν του. Ἄ, εἶμαι πάρα πολὺ εὐτυχῆς ποῦ ἐπέτυχα τόσον εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ γραμματέως μου. Τέτοιος πολῖτιμος βοηθὸς μοῦ ἐχρειάζετο τῶντι εἰς τὸν μέγαλον καὶ σπουδαῖον αὐτὸ ταξεῖδι!

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὁ κ. Ρισανέλ δὲν ἀπεράσισε τώρα τίποτε, εἰάν δὲν τοῦ τὸ ὑπέβαλεν ὁ Δουπὸν. Οὕτω, τὸ δρομολόγιον τοῦ ταξιδείου εἶχε κανονισθῇ καθ' ὀλοκληρίαν ὑπὸ τοῦ ἐπιτηδεῖου αὐτοῦ ἀνθρώπου, χωρὶς «νὰ τὸ πάρῃ, εἰδησιν» ὁ ἀγαθὸς Ρισανέλ. Διότι ὁ πονηρὸς Μαρκήσιος εἶχε τὴν δεξιότητα νὰ κάμῃ τὸν ἐκατομμυριούχον νὰ πιστεύῃ ὅτι αὐτὸς, μόνος του, αὐτοβούλιως, ἐλάμβανεν ὅλας τὰς ἀποφάσεις. Ὁ μπαμπᾶς τοῦ Λουλοῦ δὲν ἐννοοῦσε παρὰ ἐμπορικὰ καὶ μόνον μὲ τοὺς ἀριθμοὺς τοῦ καταστήτου τὰ ἔβγαζε πέρα· ἀλλὰ ἦτο ἐντελῶς ἀνίκανος νὰναγνώσῃ ἕνα χάρτην ἢ νὰ χαράξῃ τὸ σχέδιον μίας ἐκδρομῆς. Ἐν τούτοις, μὲ τὸν γραμματέα αὐτὸν, δὲν ἀντιλαμβάνετο διόλου τὴν ἀμάθειάν του καὶ ἠμποροῦσε νὰ φαντάζεται τὸν ἑαυτὸν τὸν πανδαήμονα! Ἐπρέπε νὰ τὸν ἐβλέπατε ἐνθρονισμένον πρὸ τῆς μεγάλης τραπέζης τοῦ ἐστιατορίου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦτο ἀπλωμένος ἕνας χάρτης τοῦ Μαρόκου.

— Ἀπὸ δῶ θὰ ξεκινήσωμε! ἀνήγγελλε μεγαλοπρεπῶς.

Καὶ τὸ γονδρόν του τετράγωνον δάκτυλον ἠκολούθει πιστῶς τὸν λεπτὸν δείκτην τοῦ γραμματέως, ὁ ὁποῖος, χωρὶς νὰ λέγῃ λέξιν, ἐγράφεσε τὸν δρόμον, τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰκολουθήσουν.

Οὕτως ἀπεφασίσθη νὰ διασχίσουν τὸ Μαρόκον ἀπὸ ἄκρον εἰς ἄκρον, ἀπὸ τὴν Μεσόγειον μέχρι τοῦ Ἀτλαντικοῦ. Σπουδαιότατον ταξεῖδιον, τὸ ὅποιον ὀλίγοστοι Εὐρωπαῖοι εἶχον ὡς τότε πραγματοποιήσῃ.

Τὸ ἑσπέρας, ὁ κ. Ρισανέλ, ὑπερήφανος διὰ τὴν κηθεῖσαν σοφίαν, ἐδήλωσε πομπηδῶς, ὅτι θὰ διευθύνοντο εἰς τὸ Ἀγαδῖρ, τὸ ἀπώτερον πρὸς νότον σημεῖον τῆς μαροκινῆς μεθορίου γραμμῆς, καὶ ὅτι ἐκεῖθεν θὰ ἐξελίκεται τὸ καραβάνι, διὰ νὰ διασχίσῃ ὅλην τὴν χώραν, μέχρι τοῦ ἄλλου ἄκρου, ἦτοι τοῦ Ἀλγερίου.

— Εἶνε ἐξάμηνον ταξεῖδι, ἀνέκραξεν ὑπερηφάνως, ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ κάμῃ ὁ καθένας!

Ἡ κυρία Ρισανέλ ἀπεδέχθη μὲ ἡρεμίαν τὸ δρομολόγιον. Καὶ εἰς τὸν νότιον πόλον ἂν τῆς ἔλεγεν ὅτι θὰ ἐπὶγαίαν, ἢ

ἀδιαφορία τῆς θὰ ἦτο ἡ ἴδια. Ὁ Λουλοῦ ὅμως καὶ ὁ Τζούλης ἤκουαν μὲ χαρὰν καὶ θαυμασμὸν τὴν ἀπαρίθμησιν τῶν φανταστικῶν ἐκείνων γεωγραφικῶν ὀνομάτων καὶ ἐσυλλογίζοντο ὅλας τὰς ἐκπλήξεις, ὅλα τὰ θαυμάσια ποῦ τὸλας ἐπεφύλασσε τὸ μέγαλον ἐκεῖνο ταξεῖδι.

Ἡ νεαρά των φαντασία εἰργάζετο ἀκαταπαύστως. Κατὰ τὰς ἀστροφεγγεῖς νύκτας, ἐπὶ μακρὰς ὥρας ἐπεριπατοῦσαν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, συνομιλοῦντες περὶ τῶν νέων χωρῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἐπρόκειτο νὰ εἰσχωρήσουν. Εἰς τὴν ἀρχὴν ὅμως ὁ Τζούλης εἶχε βασανισθῇ ἀπὸ ζωηροτάτην ἀνησυχίαν καὶ ἀμνηχανίαν, ὡς πρὸς τὸν Μαρκήσιον.

«Εἶχε τότε τὸ σοβαρὸν ὄφρος προθυμοῦ γοῦ...» (Σελ. 55, στ. 6)

Αἱ ὀλίγοι ἐκεῖνοι φράσεις, τὰς ὁποίας εἶχεν ἀκούσῃ τυχαίως τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεως, ἐδωροῦσαν ἀκόμη εἰς ταῦτά του. Ποῖοι, νὰ ἦσαν οἱ ἀγνώστοι τοῦ σταθμοῦ τοῦ Λουῶν, μὲ τοὺς ὁποίους συνήθη ὁ μυστηριώδης ἐκεῖνος διάλογος;.. Χάρις εἰς τὰς ἐντέχνους κολακειάς, τὰς ὁποίας ἔκαμιν εἰς τὸν κ. Ρισανέλ, ὁ γραμματέας εἶχεν ὀλην τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ κυρίου του ὁ Τζούλης λοιπὸν δὲν ἐτολμοῦσε νὰ πῇ τίποτε ἐναντίον του. Μίαν φορὰν μόνον, πρὶν ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν Μασσαλίαν, εἶχεν ὑποδείξῃ μὲ πρόπον εἰς τὸν ἐδωδιμοπώλην, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἐμπιστευεῖται τόσον τυφλῶς τὸν Μαρκήσιον. Ἄλλ' ὁ κ. Ρισανέλ τὸ ἤκουσε τόσον ἀσχημὰ, ὥστε ὁ Τζούλης ἐσιώπησεν ἀμέσως καὶ ἐκτότε δὲν ἐπανελάβε τοιαύτην ἀπόπειραν. Ἄλλως τε, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν ποικίλων ἐντυπώσεων τοῦ ταξιδίου, ἡ ἀνησυχαστικὴ ἀνάμνησις ἐξησθενεῖτο καὶ σιγά-σιγά ὁ Τζούλης ἐφθάσε νὰμφεβάλλῃ δι' ὅ,τι εἶχεν ἀκούσῃ εἰς τὸν σταθμόν.

— Θα παρεξήγησα μίαν συνομιλίαν, από την οποίαν δεν ήμπορεσα νακούσω παρά λίγας φράσεις, εσυλλογίζετο. — Επιτέλους, δεν έχει μορφήν κακούργου αυτός ο κύριος Μαρξήσιος.

Και απέφασκε να έπωρεληθῆ, χωρίς νανησχρησῆ περισσότερο, τῆς ωραίας ζωῆς, τὴν ὁποίαν ἔκαμναν εἰς τὸ πλοῖον.

Τὰ βάρσνα εξακολουθοῦν.

Ἐν τούτοις ὁ υἱὸς τοῦ ἑκατομμυριούχου, κ' ἐπὶ τῆς θαλαμηγοῦ ἀκόμη, ἐξηκολούθει νὰ εἶνε θῦμα τῆς «εἰδικῆς ἀνατροφῆς» τοῦ τοῦ ἐπέβαλλαν.

Ὁ ἰατρός, θέλων πάντοτε νὰ δείχνῃ ὅτι δὲν εἶνε περιττός, τὸν κατεδίωκε μὲ τὰς συμβουλὰς καὶ τὰς συνταγὰς τοῦ. Δὲν ἔπρεπε νὰ ἐκτίθεται εἰς τὴν ὑγρασίαν... ἔπρεπε νὰ κάμνῃ αὐστηράν διαίταν... Δὲν ἔπρεπε νὰ γυμνῆ... Παντοῦ τὸν συνώδευσεν ἕνας ὑπρέτης, κρατῶν ἕνα ἐπανωφόρι κ' ἕνα φουλάρι, μὲ τὰ ὁποῖα τὸν ἠνάγκαζαν κάθε στιγμὴν νὰ τυλίγεται.

Πρὸς ἐπίμετρον, ὁ τέλειος γραμματεὺς, ὁ πανταχοῦ παρών καὶ τὰ πάντα πληρῶν, ἦτο ἐπιφορτισμένος ἀπὸ τοῦ κάμνῃ καθημέραν μάρημα γεωγραφίας, περὶ τῶν χωρῶν τὰς ὁποίας θὰ ἐπισκέπτετο.

Ὁ Λουλοῦ ἦτο φοβερὰ στενοχωρημένος διὰ τὴν δέσμευσιν αὐτὴν τῆς ἐλευθερίας τοῦ. Ἐσυλλογίζετο, ὅτι δὲν ἄξιζε τὸν κόπον νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Παρίσι, διὰ νὰ ἐξακολουθῆσῃ τὸ ἴδιον σύστημα ἀνατροφῆς, τὸ ὁποῖον εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα νὰ τὸν ἀρρωσταίη. Αὐτὸ θὰ ἐγένετο εἰς ὅλον τὸ διάστημα τοῦ ταξιδίου;

Ἐξωμολογεῖτο τοὺς φόβους τοῦ εἰς τὸν Τζούλην, ὁ ὁποῖος τὸν καθησύχαζεν ὅπως ἠμποροῦσε. Βεβαίως, ἀμὰ ἀπεθιβά-

ζοντο εἰς τὴν Ἀφρικήν, ἡ ζωὴ τῶν περιπετειῶν θὰ ἤρριζεν ἀμέσως καὶ μάλιστα — προσέθετεν ὁ υἱὸς τοῦ μαγείρου, — «ὕπάρχει κίνδυνος νὰ ἔχωμέν πολὺ περισσότεράς περιπετείας ἀπ' ὅσας θὰ ἠθέλαμεν».

— Ποτέ! ἀνέκραξε ζωηρῶς ὁ Λουλοῦ. Ἄν ἤξευρες, φίλε μου, πῶς ἀνυπομονῶ νὰ ζῆσω μόνος μου, νὰ μὴν ἔχω πια γύρω μου ἀνθρώπους ποὺ νὰ φροντίζουν γιὰ μένα!

Καὶ δείχνων ἕνα μικρὸν ναυτοπαιδα, ὁ ὁποῖος κατεγίνετο νὰ δέγῃ τὰ σχοινία τῆς τένας, μὲ τὸν κόκκινον σκούφον τοῦ στραβοφορεμένου, ὁ υἱὸς τοῦ ἑκατομμυριούχου προσέθεσε:

— Ἄχ, πῶς ζηλεύω αὐτὸ τὸ μούτσου! Δὲν εἶνε μεγαλύτερος ἀπὸ μένα, καὶ ὁμῶς ζῆ μόνος του, κερδίζει τὸ ψωμί του καὶ κινδυνεύει κάθε ὥρα νὰ πέσῃ ἐπὶ τῆς θάλασσης γιὰ νὰ κάμνῃ κάτι χρήσιμον... Πῶς ἤθελα νὰ εἶμαι ἐπὶ θέσι του! — Ὑπομονή! ὑπομονή! ἔλεγεν ὁ Τζούλης· θὰ γίνῃ κ' αὐτό!

Καὶ φιλοσοφικῶς, προσέθεσε:

— Εἶνε περίεργον, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι τὰ πλοῖα δὲν ἀρκοῦν διὰ νὰ κάμνουν τοὺς ἀνθρώπους εὐτυχεῖς... Ἐσύ, ἤθελες νὰ ἦσουν μούτσος... ἡ μητέρα σου κεντᾷ ἢ πλέκει ὅλη τὴν ἡμέρα, γιὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν πληξί τῆς... ὁ πατέρας σου ὑποφέρει ἀπὸ τὸ στομάχι, πίνει μεταλλικὰ νερὰ καὶ, μ' ὅλη τὴν τὴν ηλεκτρικὴ πολυθρόνα, λυπᾷται πολὺ, εἶμαι βέβαιος, ποὺ δὲν ἔχει ἕνα ζευγάρι γερὰ πόδια ὡς τὰ δικά μου... Ἐμεῖς οἱ πτωχοὶ εἴμεθα εὐτυχεστεροί...

— Μὰ βεβαίως! ὑπέλαβεν ὁ Λουλοῦ.

Ἡ συνομιλία ἐδῶ διεκόπη. Μία θαλαμηπόλος ἤρθε, ἐκ μέρους τοῦ ἰατροῦ, νὰ δώσῃ εἰς τὸν Λουλοῦ ἕνα χάπι κινίνου, πρὸς πρόληψιν τοῦ πυρετοῦ, ὁ ὁποῖος ἦτο ἴσως ἐνδεχόμενον νὰ τοῦ ἔλθῃ.

Ἀνεξήγητον!

Ὁ Τζούλης, ἀφίνων τὴν ὑπρέτριαν νὰ κάμῃ καλά μὲ τὸν Λουλοῦ, ὁ ὁποῖος δὲν ἔγνωσεν νὰ παρῆ τὸ κινίνον, διεθύθη εἰς τὸν θαλαμίσκον τοῦ ἀσυρμάτου τηλεγράφου.

Ἡ θαλαμηγὸς ἦτο τῶντι ἐφωδιασμένη καὶ μὲ ἀσύρματον, εἰς δὲ τὸ πλήρωμα τῆς ἀνήκε καὶ γεαρός τηλεγραφητής, ἐπιφορτισμένος τὴν εἰδικὴν αὐτὴν ὑπρέτριαν. Ὁ Τζούλης, ὡς μαθητευόμενος μηχανικός τῆς ηλεκτρολογικῆς Σχολῆς, παρηκολούθει μ' ἐνδιαφέρον τὴν λειτουργίαν τοῦ θαυμασίου μηχανήματος καὶ μὲγα μέρος τοῦ καιροῦ τοῦ διήρχετο εἰς τὸν θαλαμίσκον, τὸν συνδεόμενον μὲ τὴν κεραίαν τοῦ ἱστοῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐφάναν τὰ λεγόμενα χερτοεῖα κύματα. Παρεκάλει τὸν τηλεγραφητὴν νὰ τῷ ἐξηγῆ λεπτομερῶς τοὺς διαφόρους χειρισμοὺς ποὺ ἔκαμνε, καὶ ἡ χαρὰ τοῦ ἦτο ζωηροτάτη ὅταν, ἀφοῦ ἤκουεν ἐπὶ πολὺ τοὺς χροῦτους τῶν ηλεκτρικῶν σπινθήρων, ἔβλεπε τὸ μηχανήμα νὰ καταγράφῃ, νὰ σημειώῃ, πιστῶς τὰ σημεῖα τῆς ἀνθρωπίνης σκέψεως, ἡ ὁποία ἐφθανε εἰς αὐτοὺς διαζῆτον ἀπέιρου.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ὁ τηλεγραφητής τὸν ἄφινε νὰ φορῆ τὸ λεγόμενον κρᾶνος τοῦ ἀποδέκτου. Τότε ἐλάμβανε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ δέγεται αὐτὸς τὰ τηλεγραφήματα, τὰ ὁποῖα ἐξαπέλυον οἱ πολυάριθμοι σταθμοί, οἱ ἰδρυμένοι κατὰ διαστήματα εἰς ὅλον τὸν πορθμῶν τοῦ Γιβραλτάρ.

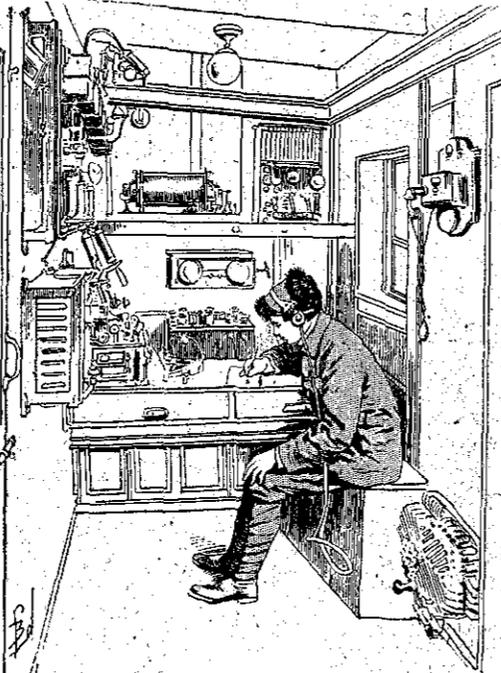
Ἀπὸ τῆς προηγουμένης ἡμέρας εἶχον περάσῃ τὸ ἀκρωτήριον Σπαρτέλ καὶ τῶρα ἔπλεον κατὰ μῆκος τῶν ἀκτῶν τοῦ μυστηριώδους ἐκείνου Μαρξόκου, τοῦ ὁποῖου διέκρινον κάποτε τὰς ἀμυώδεις θήνας μὲ τοὺς ὑπερκειμένους λόφους.

Ἀπὸ τὴν Ταγγέρην ὡς τὸ Μογκασδὸρ εἶνε τριακόσια ἐξήντα μίλλια, καὶ ἐξηνταπέντε ὥραι μὲ τὸ ἀτμόπλοιον. Δὲν θ' ἀπειδιβάλλοντο λοιπὸν παρὰ μετὰ τρεῖς τοῦλάχιστον ἡμέρας.

Ὅταν ὁ Τζούλης εἰσῆλθεν εἰς τὸν θαλαμίσκον τοῦ ἀσυρμάτου, ἐξεπλάγη πολὺ. Διότι ὁ φίλος τοῦ τηλεγραφητής, ἀντὶ νὰ δέγεται τηλεγραφήματα, κατεγίνετο νὰ ξεδιπλώνῃ τὴν χαλυβδίνην ταινίαν τῆς μηχανῆς του.

— Τί συμβαίνει; ἠρώτησεν ὁ Τζούλης ἐγγάλασε τίποτε;

— Ναι, ἀπεκρίθη ὁ τηλεγραφητής. Δὲν ἔγνω τί συμβαίνει. Τὰ σύματα εἶνε εἰς

«Ἐἶχε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ στέλλῃ ὁ ἴδιος τὰ τηλεγραφήματα...» (Σελ. 64, στ. γ')

«Παντοῦ τὸν συνώδευσεν ἕνας ὑπρέτης...» (Σελ. 64, στ. α')

καλὴν κατάστασιν, τὸ ρεῦμα ἔρχεται, καὶ ὁμῶς δὲν εἶμπορῶ νὰ συγκοινωνήσω μὲ τὸν σταθμὸν τοῦ Λαρκῆ, ἐντὸς τῆς ἀκτίνας τοῦ ὁποῖου εὐρίσκόμεθα ἀπὸ πολλῶν ὄρων!

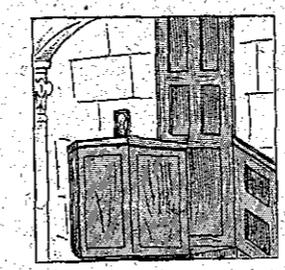
Καὶ ἀνήσυχος, ὁ νέος ἐξηκολούθησε νὰ ἐξετάζῃ μὲ προσοχὴν ἕνα ἕνα τὰ κομμάτια τῆς μηχανῆς του, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἀκαλύπτῃ καμμίαν βλάβην, τίποτε ποὺ νὰ δικαιολογῆ τὴν ἀίφνηδιαν σιωπῆς τῆς. Ἐξήτασεν ἀκόμη καὶ τὰ σύματα ποὺ συνεζέοντο μὲ τὰ τοῦ ἱστοῦ, ἀλλὰ κ' ἐκεῖ δὲν παρατήρησε καμμίαν ἀνωμαλίαν.

— Περίεργον πρᾶγμα! εἶπε τότε πρὸς τὸν Τζούλην, ὁ ὁποῖος τὸν ἐδουλοῦσεν εἰς αὐτὴν τὴν ἐργασίαν. Δὲν βλέπω τίποτε, καὶ ὁμῶς δὲν εὐρίσκουμαι πλέον εἰς συγκοινωνίαν μὲ τὴν ξηράν. Κι' ἀκόμη περισσότερο! πρὸ ὀλίγου διεσταυρώθημεν μ' ἕν ἰταλικὸν ὑπερωκεάνειον ποῦ ἐπὶ γαίνεν εἰς τὴν Νότιον Ἀμερικὴν. Ἐπέρασεν εἰς ἀπόστασιν μόλις ἡμίσεως μίλλιοι, καὶ ὁμῶς δὲν ἠμποροῦσα νὰ γράψω οὔτε λέξι... Βέβαια κάτι συμβαίνει... ἀλλὰ τί; τί;...

Ἀνεξήγητον! Ὁ Τζούλης ἄφισε τὸν δυστυχῆ τηλεγραφητὴν νὰ παλεύῃ μὲ τὴν μηχανὴν του, καὶ μετέβη εἰς τὴν πρόραν.

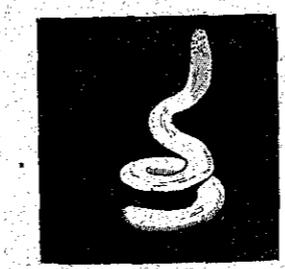
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Σύντομον κήρυγμα

Εἰς μίαν ἐκκλησίαν τοῦ Σουθ Όκεανῶν, εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὑπάρχει ἀπὸ τὸ 1580, ἐπάνω εἰς τὸ στηθαῖον τοῦ ἀμμιῶνος, μία κλεψύδρα μὲ ἄμμιον. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην μέχρι σήμερον, οἱ ἱεροκλήρυκες κανονίζουν τὴν διάρκειαν τοῦ λόγου των διὰ τῆς κλεψύδρας. Καὶ οὕτω δὲν κουράζονται ποτε οἱ ἀκροαταί.

Περίεργον σπαράγγι

Δὲν εἶνε φεῖδι, ὅπως θα ἐνόμιζε κανεὶς, βλεπῶν τὴν ἀπέναντι εἰκόνα. Εἶνε ἕνα σπαράγγι ἰδιοτρόπου συστήματος, τὸ ὁποῖον εὐρέθη ἐσχάτως εἰς τὰ περίχωρα τῶν Παρισίων, ἀπὸ ἕνα κηπουρὸν τοῦ Παλαιζῶ.

Ἄλλο ἀνεξήγητον!

Ἐκεῖ νέα ἐκπληξίς τὸν ἀνεμένον. Ὁ πλοίαρχος, ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς γεφύρας τοῦ, ἐφώναζεν εἰς τὸν κ. Ρισανέλ:

— Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σταματήσω... ἔσπασεν ὁ αἶθων τῆς ἐλικος.

— Μπᾶ ποῦ νὰ παρῆ ἡ ὄργη! ἐβλασφήμησεν ὁ ἑκατομμυριούχος. Ἐξακολούθησα κ' ἐστὶ!

Ὁ πλοίαρχος οὔτε κἀν ἀπεκρίθη εἰς τὴν γελοίαν αὐτὴν διαταγὴν. Μόνον ἕνας ἀδάης τῶν στοιχειωθεστέρων τῆς μηχανικῆς, ὡς ἦτο ὁ κ. Ρισανέλ, θὰ ἠμποροῦσε νὰ διατάξῃ νὰ ἐξακολουθῆσῃ ὁ πλοῦς μὲ τὸν αἶθωνα τῆς ἔλικος σπασμένον! Ἄλλως τε ἡ θαλαμηγὸς δὲν ἐκινεῖτο πλέον παρὰ μὲ τὴν κεντημένην τῆς ταχύτητα. Δὲν ἠκούετο τῶρα πλέον νᾶντηχῆ εἰς τὰ πλευρὰ τῆς ὁ μονότονος

«Τὸ σπᾶσιμο εἶνε πάσα πολὺ κανονικόν!» εἶπεν ὁ πλοίαρχος.

καὶ ρυθμικὸς κρότος τῆς ἀτμομηχανῆς. Ἄμὰ ἔδωκε τὰς ἀναγκαίας διαταγὰς, ὁ πλοίαρχος κατέβη ἀπὸ τὴν γεφύραν καὶ εἶπεν ἀπλῶς εἰς τοὺς περὶ αὐτῶν:

— Πᾶρε κάτω νὰ ἰδοῦμε τί συνέβη.

Μὲ ὄλην τὴν ἐπιθυμίαν, ὁ κ. Ρισανέλ δὲν ἠμποροῦσε νὰ κολουθῆσῃ τὸν πλοίαρχον εἰς τὰ βᾶθη τοῦ πλοίου. Ὅσον τελεία καὶ ἂν ἦτο ἡ μηχανικὴ πόλυσ ὁ ἕνα του, δὲν ἦτο δυνατόν βέβαια, νὰνεβοκατεβαίνῃ τὴν σιδηρᾶν κλίμακα τοῦ κύτους. Καὶ ὁ ἑκατομμυριούχος περιώριστη νὰ διατάξῃ:

— Νὰ μὲ πληροφωρῆσατε ἀμέσως!

— Μαάλιστα, κύριε!

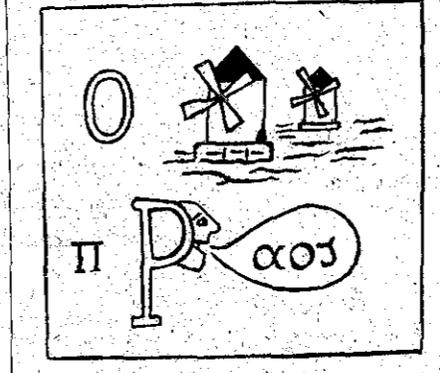
Ὁ πλοίαρχος, ἀκούσας τοῦ γραμματέως, κατήλθεν εἰς τὰς μηχανὰς. Ὁ δὲ Τζούλης, ἐκ περιέργειας ἀνεξήγητου καὶ δι' αὐτὸν τὸν ἴδιον, τοὺς ἠκολούθησε ἀμέσως.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἑβδομαδιατοὶ Διαγωνισμοί

α') Γρῆφος

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Σημαίας τῆς Ἀκροπόλεως

β') Παίγνιον

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φάωνος

ΓΕ	ΟΣ	ΝΗΣ	ΔΗ'	ΣΘΕ
ΚΑΗΣ	ΩΡ	ΚΩΝ	ΡΙ	ΜΟ
ΤΙ	ΠΕ	ΓΙ	ΝΟΣ	ΣΤΑΝ

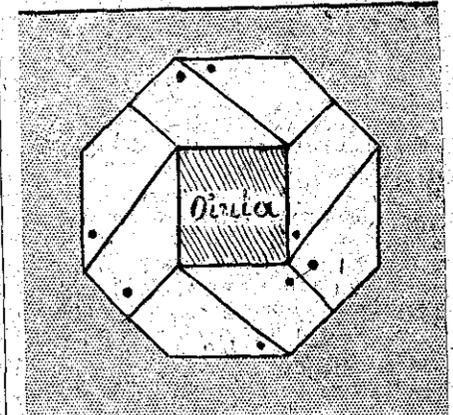
Νὰ συναρμολογηθῶσι αἱ συλλαβαὶ αὐταὶ ὥστε νὰποτελεσθῶσι τέσσαρα κύρια ὀνόματα ἐκ τῶν κοινοτέρων.

γ) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀφροέσσης Θαλάσσης Ρ. . . r . . . n . . . n . . . l' . . . bb . . . n : . . . m . n q . . . - p . s

Νὰαναγνωσθῆ τὸ φωνηεντόλιπον τοῦτο.

Δύσεις τοῦ θου φύλλου

α') Ἴδου πῶς θὰ μοιρασθῆ ὁ ἀγρός, ὥστε κάθε ἴσον καὶ ὁμοιον μερίδιον νὰ ἔχῃ ἀπὸ ἕν δένδρον. — β') Φιλοπονία νεότητος γήρατος ἀνάπαυσις. — γ') Un soupir vient souvent d'un souvenir. (Un souspir - vient sous vent - d'un sous venir.)

Ιδus τον Ό-δύγηον του Σελίς ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ Συνδρομη- του, Κεφ. Β

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟΝ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ

«Καλέ, τί κατάσταση εις αυτή! να χαλάσουν τον δρόμο, δηθεν πως θα τον σιάσουν, και να τον άρξουν στη μέση;...»

Το άγοράκι του, ηλικίας 13-14 ετών, φαίνεται ότι κάτι του προτίνει. Μα έ- κείνος, χωρίς να προσέχη καν, κτυπά έ- πανειλημμένως τα δυστυχή ζώα.

«ΕΟΡΤΑΙ»

Πόσον γρήγορα περάσαν αι ημέραι των Χριστουγέννων και της Πρωτοχρονι- ας, ολόκληρος δεκαπεντάς ημερών, που τιτλοφορούνται ειδικώς με το όνομα αυτό, και κατά τας οποίας ο κόσμος έ- νε υποχρεωμένος να διασκεδάση!

λοτε! τώως ξεφυλλίζεται ακόμη και κα- νένα βιβλίον, τό ποσόν όμως πολύ γρη- γορά θα βληθή εις την όδόν και θα καταπιηται υπό των ανθρώπων.

Τέλλος Άγρας

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Καλή Γιαγιά, που άπόστασες 'ς τό δώμα της γαλήνης, — που χαιρετούν τα σύννεφα, γοργά, λευκά σαν χιόνι, — κι άν έφυγες, — μες 'ς της καρδιάς την έκκλησίαν δέν σβύνεις, — μα την μορφή σου ή άκίνητη, κανδήλα γιγαντώνει...

Στ' άσπρα μαλλιά σου, — στέφανο της καλωσύνης, — χύνει πυκνά, λευκά, τό ευδιαστό μικρής καρδιάς λιβάνι, τ' άπειραϊκά του κύματα μες 'ς τη βαθεία γαλήνη δρμου κλειστού, που άνέμου δρμη και κύμα δέν τον φθάνει...

Τέλλος Άγρας

ΜΑΘΗΜΑ ΙΣΟΤΗΤΟΣ

«Ημν μόλις τεσσάρων ετών και ειχον όλην την ελευθερίαν να τρέχω παντού. Έν τούτοις ή μητέρα μου δέν άφινεν εύ- καιρίαν διά να μου διδη μερικά μαθη- ματα πολύ χρήσιμα. Άλλά κάποτε τα άποτελέσματα υπερβαίνουν πολύ τας προ- οδοκίας της. Ίδου έν παράδειγμα.

δ.ά να δώση εις τον Αύγουστινον έν μά- θημα ύπερηφανίας και εις έμέ ή ισότη- τος. Άφου με επέληξε διά την μα- νίαν που ειχα να διατασσω, μάς ειπεν εις τό τέλος, ότι ο Αύγουστινος δέν ήτο διόλου ύποχρεωμένος να με ύπακούη.

«Άλλ' ο χωρικός ήγνόησε πολλά. Την επαύριον λοιπόν που ειμένα εις τό δάσος, έπειδή ήτο κουρασμένος, έβγαλε τά τού- καρα του και με διέταξε να τά πάρω.

«Ετσι αυτό τό μάθημα ισότητος δέν κατώρθωσε παρά να μεταθέση τον τύ- ραννον.

Πόσες φορές μεγάλα γεγονότα με ήνάγ- κασαν να τό ξαναθυμηθώ!

(Edgar Quinet) Δωδωναίος

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ

«Η βροχή σιγαλά πέφτει με τό ιδιόρ- ρυθμό της τόμορφο μουμουρίσμα. Φουρξισμένοι για τον καιρό, που μάς στερεεί τρεις μέρες τώρα από τον ή- πογευματιό μας περπάτο, καθόμαστε κατσοφιασμένοι τριγυρώ από ένα έ- πιμελητή, που μάς διηγείται μερικές ώ- μορφες πολυμικρές ιστορίες, μ' αυτές προσπαθώντας να περάσωμε την ώρα μας.

«Κεί που μάς λέει για την παλαιοκρά- τία έν εύζώνον μας, άς μία έφοδο, έρχεται ό ύπνρέτης με τό πρόδδειπνον.

«Ενθουσιασμένοι από τη διήγησι του επιμελητού μας και θέλοντας να μιμη- θούμε τους ήρωας αυτούς, έχθρός τώρα που βρέθηκε, κάνομ' έφοδο όρμητική, άφινοντας 'στη μέση τη διήγησι, και παραβγαίνουμε ποίδες τον άλλον θά πε- ραση στή μάχη....

Κι' εγώ έκανα θαύματα!...

Πεθαμένα Όνειρα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

«Η μαμά λέγει, ότι ειδε 'ς τον ύπνο της πώς έτρωγε παγωτό. Και ό μικρός Νίκος. — Μαμά, άμα ξαναϊδής πώς τρώς πα- γωτό, να με πάρης μαζί σου και μένα!...

* * *

Γραγιά. — Δέν πρέπει, ποτέ, Παυλάκη, να αναβάλης διά την αύριον, εκείνο που ειμπορείς να κάμης σήμερα... Παυλάκης. — Τότε, γιαγιά, άφισέ με να τελειώσω σήμερα τό βάζο του γλυκού...

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

«Αθήναι, 38 όδος Εύριπίδου την 23ην Ιανουαρίου 1914.

ΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΜΑΣ

«Ο κ. Φαίδων έλαβε διά τό Γραφείου μου μίαν άνωνομον έπιστολήν συνδρομητού—μά διατί άνωνομον;—ό όποιος του ύποβάλλει την έξής άπορίαν: Διατί, άφου χαρακτηρίζωμεν ως βλαβερά τά «άστονομικά» μυθιστορήματα, δημοσιεύομεν και ήμερς μυθιστορήματα με ά- στυνόμους και κακούργους, όπως τό «Έρβε- λιν» κατά Πλόα» και αύτο άκόμη τό «Ο Λου- λου εις τό Μαρζόν»;...»

«Άλλ' ο χωρικός ήγνόησε πολλά. Την επαύριον λοιπόν που ειμένα εις τό δάσος, έπειδή ήτο κουρασμένος, έβγαλε τά τού- καρα του και με διέταξε να τά πάρω.

«Ετσι αυτό τό μάθημα ισότητος δέν κατώρθωσε παρά να μεταθέση τον τύ- ραννον. Πόσες φορές μεγάλα γεγονότα με ήνάγ- κασαν να τό ξαναθυμηθώ!

«Η φιλη μου Θάλασσα έχει δύο εξαδέλφας, αι όποιαι δανείζοντα άπ' αύτή τά φυλλάδια μου και τα διαβάζουν. Φίτες της ύποσχεθηκαν να γίνου συνδρομητριαί. Άλλά την έγέλασαν. Κ' εξακολουθούν να τρέγγυρεούν τά φυλλά- δια διά να τά διαβάσουν... δωρεάν. Και ή φιλη μου μ' έρωτά, τί πρέπει τώρα να κάμη; Η γνώμη μου εινε αύτή: «Αν αι εξαδέλφα...

«Ετσι αυτό τό μάθημα ισότητος δέν κατώρθωσε παρά να μεταθέση τον τύ- ραννον. Πόσες φορές μεγάλα γεγονότα με ήνάγ- κασαν να τό ξαναθυμηθώ!

της εινε πλούσια, εύπορή, άν δηλ. εύκόλως θα ήμπορούσαν να γίνου συνδρομητριαί, δέν πρέπει να τας ξαναδανείη «Διάπλασι». Θέ- λουν να διαβάσουν; ή; πληρώνουν όπως πλη- ρώνει και ή φιλη μου. Άν όμως εινε πτω- χα! άν εδουκολούθησαν να έγγραφούν, άν την έγέλασαν «διά λόγους ανεξαρτήτους της θελή- σούς των», ειμπορεί να φανή έπιεικής και να εξακολουθήση να τας δανείη όπως πρώτα.

«Ολα ελήφθησαν, Μέλλον Έφευρέτα, και ήσύχασε. Διά τό ζήτημα που μου γράφεις: έχεις άκρη. «Ολαι μου αι προσπάθειαι τεί- λουν εις τοούτο: οι άπανταχού συνδρομηταί μου να λαμβάνου τό φύλλον τό Σάββατον, ή τό πολύ—πολύ την Κυριακήν. Και τοούτο κατορθώνεται, όσάκις τό φύλλον τυπώνεται από την Πέμπτην. Άλλά δυστυχώς δέν κα- τορθώνεται πάντοτε! Πότε παρεμπιπτόν μα- ή δύο ημέραι έσορτής, που δέν έγράζονται εις τό τυπογραφείον. Πότε μου άρρωσταίνει ένς συνεργάτης και δέν στέλλει την ύλην του την ημέραν που ποεί. Πότε εινε ένορκος ό κ. Φαίδων και τον κρατούν εις τό Κακουργού- κειόν ημέραν και νύκτα. Πότε βραδύνει μία ειχόν εις τό τοιγγογραφείον. Πότε διασθετε ένς διεκπεραιωτής και δέν προφθάνει τό τα- χυδρομείον. Πολλά τά εμπόδια, βλέπεις, ποι- κίλα και καθημερινά. Η δέ «Διάπλασις», όπως ξέρεις, δέν εινε τόσον πλουσία διά να δια- τρηθ, όπως τά εύρωπαϊκά περιοδικά, ολόκλη- ρον επιτελείον συντακτών και ύπαλλήλων, ώστε όταν άρρωσταίνου οι μισοί, να βγάζου τό φύλλον οι άλλοι μισοί. Ού πής; τά Άλλα ελληνικά περιοδικά εινε πλουσιώτερα; Οχι βέ- βαια. Άλλά δέν επιμελούνται την ύλην των όσον εγώ. Λέγονται συνήθως ότι τους στέλλου οι άναγνώσταί των και έχουν τό σωτάρια των γεμάτα ύλην, από την όποιαν όποτε θέλου, στέλλου εις τό τυπογραφείον. Ένθ ή Διά- πλασις δημοσιεύει όρισμένα πράγματα, τό ό- ποια γράφου όρισμένοι άνθρωποι δι' αύτήν. Και αύτή ή «Σελίς Σ. Σ.», διά να έκλεβη, να καταρτισθ, να διορθωθ, ποείν νίπα- σολήση ένα συνεργάτην μου μίαν ημέραν την εβδομάδα. Ένοσεις τώρα διατί πρέπει να έ- γητε ύπομονήν, όσάκις δέν λαμβάντε τό φύλ- λον—οι εκός τών. Αθηνών πάντοτε, τό Σάββατον ή την Κυριακήν; Τά καλά εινε δύ- σκολα! Διά την άπαρέχλιτον τάξιν και άκρί- βειαν που ζήτε, γράζονται γορηματικά με- σα, τά όποια ή «Διάπλασις» δέν διαθέτει. Προ- σπαθε όμως πάντοτε, και παλαίει, και αγωνί- ζεται, χωρίς να κητήται ούτε μίαν στιγμήν.

«Ετσι αυτό τό μάθημα ισότητος δέν κατώρθωσε παρά να μεταθέση τον τύ- ραννον. Πόσες φορές μεγάλα γεγονότα με ήνάγ- κασαν να τό ξαναθυμηθώ!

«Ετσι αυτό τό μάθημα ισότητος δέν κατώρθωσε παρά να μεταθέση τον τύ- ραννον. Πόσες φορές μεγάλα γεγονότα με ήνάγ- κασαν να τό ξαναθυμηθώ!

«Ετσι αυτό τό μάθημα ισότητος δέν κατώρθωσε παρά να μεταθέση τον τύ- ραννον. Πόσες φορές μεγάλα γεγονότα με ήνάγ- κασαν να τό ξαναθυμηθώ!

«Ετσι αυτό τό μάθημα ισότητος δέν κατώρθωσε παρά να μεταθέση τον τύ- ραννον. Πόσες φορές μεγάλα γεγονότα με ήνάγ- κασαν να τό ξαναθυμηθώ!

«Ετσι αυτό τό μάθημα ισότητος δέν κατώρθωσε παρά να μεταθέση τον τύ- ραννον. Πόσες φορές μεγάλα γεγονότα με ήνάγ- κασαν να τό ξαναθυμηθώ!

«Ετσι αυτό τό μάθημα ισότητος δέν κατώρθωσε παρά να μεταθέση τον τύ- ραννον. Πόσες φορές μεγάλα γεγονότα με ήνάγ- κασαν να τό ξαναθυμηθώ!

που μου έκαμε. Οφείλω όμως να σου είπω, ότι την ώραν του μαθήματος δέν πρέπει να δια- βάζης τίποτε απόλύτως, αλλά να προσέχη εις τό μάθημα. Το φύλλον μου ειμπορεί να τό διαβάσης και άλλην ώραν. Το μάθημα όμως πότε θα τό ξανακούσης.

Μία σύμπτωσις αύτην την έβδομάδα: Συ- νεωσρεύθησαν κάμποσα γράμματα με ζήτη- ματα πολύ ενδιαφέροντα, τά όποια απαιτού- σαν εκτενή κάπως ανάπτυξιν. Απλήτησα, ως βλέπεις, εκτενώς εις μερικά, άλλα τό Άλλα— και εινε πολλά άκόμη,—είμαι υποχρεωμένη, με λύπην μου, να ταφίσω, διότι δέν έχω χώ- ρον, λοιπόν, ώραιας έπιστολάς μου έστελλαν αύτην την εβδομάδα, και οι έξής: «Ηώς του 1913, Εύξεινοπολίτι, Ρεζεντιά, Ρεθύμα του Βοσπόρου, Νηρηίς του Πηνειού, Το Σβυστό μας Κανδήλι, Αστή της Έλευθε- ρίας, Βαλκανική Συμμαχία, Έλληνική Αί- γλη, Αίλικα, Φάων, Νιόβη και Αιδυμαιοί.

Και μία άποδοτική ερώτησις εκ μέρους του Σβυστού μας Κανδήλιος: «Τί κάμνου οι δώ- δεκα Άπόστολοι εις τον ύρανόν;» Οποιος τό ξέρει, άς άπαντήση!

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

«Εγκρίνονται: «Η άρχική μου» και «Φωτιά» του Ρεθύματος του Βοσπόρου.— «Ναι και όχι» του «Ηώς του 1913.— Δύο μεταφορικές της Εύξεινοπολίτιας.— «Τό Όνειρά» της Ρεζεντίας.— «Ο Σύλλογος» του Πεθαμένα Όνειρα.— Διάφορα του Σε- λιγομένου Κλαυμάρη.— «Μου άπήνησεν ό τούτος» του Φάωνος.— «Τό Άλλά» της Έλληνικής Αίγλης.— «Τό πρώτο μου έργο» της Νιόβης.— «Κορίτσια και Άγορία» του Κόματος.— «Από τους περιπάτους» του Μέλλοντος Έφευρέτου.— «Στη λιανίδα του Ζακπέιου» της Μπαρουτοκαπισμένης Γαλα- νόλευκης.— «Χουσα όλιγα» της Αφροσύνης Θαλάσσης.— «Η φιλοσοφία του Τοτού» της Βαλκανικής Συμμαχίας.— Μικρά διά- φορα, Ανέκδοτα, Π. Πνεύματα, Παίγνια, κτλ. διαφορών.

«Απορρίπτονται: «Κράτα τη φέτα μου!» (γνωστόν κ' εγώ, νομίζω, κάποτε τό έδημο- σίευσα).— «Η Νικόλαος» (εις τό τέλος περι- μένει κανείς κάτι σπουδαιότερον).— «Τό τρε- μοςδύον φώς» (πάσα πολύ ρομαντικόν).— «Στόν Δοξασμένο Βασιλέα» (άτεχνον).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

«Οδέν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άνανεούται, άν δέν συνοδεύεται από του δικαιώματος, φε. 1. Τα εγκρινόμενα ή άνανεούμενα ίσχύου μέχρι της 30 Νομβριου 1914. Όσα συνοδεύονται από Α. ά- νήκον εις άγρία, και δια ά κ εις νόμισμα.

Νέα ψευδώνυμα: Εύγενική Ψυχή, α. (Σ. Π.) Στενόςουσα Κύπρος, κ. (Δ. Ρ.) Ηώς της Τζουμαγιάς, α. (Δ. Μ.) Νηρηίς του Πηνειού, κ. (Ε. Α.) Έλληνικον Μέλλον, α. (Δ. Ν.) Δόν Κιχότης, α. (Ν. Α.) Παγ- κήριος Πόλος, α. (Δ.) Έλλην Στρατιώτης, α. (Ψ. Μ.) Έλλην του Κιλίκις, α. Έδελβάν, α. (Ζήτω ό Σύλλογος Κρητή!) Μαγευμένη Αμμονιά, α. (Ζήτω ό Σύλλογος Κρητή!) Χουσαλλίς, κ. (Β. Κ.)

Ανανεούμενα ψευδωνύμων: Σανθή Μου- σμή, κ. Δοξασμένο Δειλο-Ισοά, α. Ηλιος της Έλευθερίας, α. Βάοια του Κανάρη, κ. Πανελλήριος Ένωσις, α. Δαρφνοσεφης Ση- μαία, κ. Ομηριάς, κ. Σελβία, κ. Τελδοίλλα, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν' ανταλ- λάξουν: ή Τρελλή Ναυτοπούλα (0) με Απονο- τόμαρδον Κορτα, Πεθαμένα Όνειρα, Ζη- λιάραν.— ή Τρελλή Νεράιδα (0) με Έξόρι- στον Αθίδα, Συριανήν Αύραν, Αθανάσιον Διάκον, Ακακίαν, Λορελά, Φάωνα.— τό Δου- λοδιδι της Καρδιάς (0) με Άπειρον Νίτην,

